

Forfl. t. L. om Strafferetspleien.

§ 10.

Alle under denne Lov hørende Sager, som ikke ved ovenstaaende Regler ere henlagte til Underretterne, behandles og paa kjendes af Landsretterne. Finder Forening af Straffesager Sted, sker Behandlingen og Paa kjendelsen ved Landsretten, naar nogen af de forenede Sager ligger udenfor Underrettens Kompetence, og fremdeles, naar den samlede Straf for en Sigtet vilde overskride den ved § 7 dragne Grænse.

§ 11.

Ved Paa kjendelse af de til Landsretten henlagte Sager skulle Nævninger medvirke, naar Sagen angaar en Forbrydelse, for hvilken Straffebestemmelsen hjemler Livsstraf eller livsvarigt Strafarbejde, eller nogen af de i Straffelovens Kap. 9—11 omhandlede Forbrydelser.

Fremdeles skulle Nævninger i Reglen medvirke i andre til Landsretten henlagte Sager, naar Strafarbejde findes at være forskyldt, medmindre den Sigtede eller, hvis han er personlig umyndig, hans Børge vælger Paa kjendelse uden Nævninger. Er den, der sigtes for en af de i Straffelovens Kap. 23—27 omhandlede Forbrydelser, forhen for en saadan Forbrydelse dømt til Strafarbejde, finder den her omtalte Medvirkning kun Sted, saafremt Sigteisen angaar en Forbrydelse, for hvilken Strafarbejde er den laveste Straf, naar den første Gang begaas, eller der er forløbet 10 Aar efter Udstaaelsen af den tidligere Straf, førend den Handling, som Sigteisen angaar, blev begaaet.

I de under Landsretten hørende Sager, i hvilke de ovenfor foreffrevne Betingelser for Nævnings Medvirkning mangle, kan Landsretten tage et af Anklageren eller den Sigtede fremsat Andragende om Sagens Henvisning til Nævninger til Følge.

§ 12.

Finder Forening af flere Straffesager Sted, deltage Nævningerne i Paa kjendelsen naar deres Medvirkning udkræves til nogen af de forenede Sager, og fremdeles, naar det paa Grund af den samlede Straf for en Sigtet maatte blive Tilfældet, at Betingelserne i § 11 ere tilstede. Dog bør Forening af Sager mod flere Sigtede, som adskilte vilde kræve Paa kjendelse dels med dels uden Nævninger, kun finde Sted, naar særegne Grunde findes at gjøre Adskillelsen uhensigtsmæssig.

§ 13.

Retten prøver i Embeds Medfør, om en foreliggende Sag efter foranstaaende Regler hører under dens Virkekræds, og om Nævninger skulle medvirke ved Paa kjendelsen. Dog bliver herved at iagttage:

1) Foraa vidt Afgjørelsen beror paa Størrelsen af den i det givne Tilfælde forskyldte Straf eller paa Bessaffenheden af den Sigtedes Forklaringer, har Retten foreløbig at følge Anklagerens Skjøn (jfr. dog § 197) og kan først efter endt Hovedforhandling afvise Sagen af saadan Grund. Paaante af Dommen, fordi Rettens Skjøn over de nævnte Omstændigheder har været urigtigt, er udelukket.

2) Afvisning under Hovedforhandlingen kan ikke finde Sted, fordi den ved Landsretten behandlede Sag findes at høre til Underrettens Virkekræds; ei heller, naar den til Nævninger henviste Sag findes at kunne være paa kjendt uden Nævninger, medmindre Henvisningen til Nævninger er i Strid med den Sigtedes i Medhold af Loven trufne Valg, og Indsigelse gjøres, førend Lodtrækning til Udtagelse af Nævninger er begyndt.

3) Er ved upaaankelig Afgjørelse Paa kjendelse af en Sag ved Landsretten affaaeren fordi Sagen er antagen at høre til Underrettens Virkekræds, er Underretten bunden herved. Er ved Afgjørelse ifølge Paaante en Sags Paa kjendelse ved Underretten affaaeren, fordi den er antagen at høre til Landsrettens Virkekræds, er Landsretten bunden herved.